

TAMMI

KARIN SLAUGHTER

NÄKYMÄTÖN

"Slaughterin tähän
mennessä vahvin kirja...
Sivut suorastaan tärisivät
hänen sanojensa voimasta,
mutta ihmissuhteita hän
kuvaava itkettävän herkästi."

HUFFINGTON POST

WILL TRENT & SARA LINTON
— DEKKARI

KARIN SLAUGHTER:

SARA LINTON -SARJA

Sokaistu (2001, suom. 2003)

Riistetyt (2002, suom. 2004)

Piinattu (2003, suom. 2005)

Merkitty (2004, suom. 2006)

Kadotettu (2005, suom. 2007)

Häpäisty (2007, suom. 2008)

WILL TRENT -SARJA

Triptyykki (2006, suom. 2009)

Pelon huone (2008, suom. 2010)

WILL TRENT & SARA LINTON -SARJA

Kivun jäljet (2009, suom. 2011)

Pettävä hiljaisuus (2010, suom. 2012)

Yli rajan (2011, suom. 2013)

Rikollinen (2012, suom. 2014)

Näkymätön (2013, suom. 2015)

KARIN
SLAUGHTER
NÄKYMÄTÖN

Suomentanut
Annukka Kolehmainen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kirjailijan kotisivut:
www.karinslaughter.com

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *Unseen* ILMESTYI YHDYSVALLOISSA 2013.
COPYRIGHT © 2013 BY KARIN SLAUGHTER
SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2015
PAINETTU EU:SSA
ISBN 978-951-31-8348-6

*Angelalle, Dianelle ja Victorialle –
olette korvaamattomia*

1

Keskiviikko

MACON, GEORGIA

Rikosylikonstaapeli Lena Adams irvisti kiskoessaan paitaa yltään. Hän otti paidantaskusta virkamerkin, taskulampun ja varalippaan ja nakkasi ne lipastolle. Puhelimen kello näytti melkein keskiyötä. Lena oli väentäytynyt sängystä kahdeksantoista tuntia sitten ja halusi nyt vain rojahtaa takaisin. Ei sillä, että töissä olisi viime aikoina ollut raskasta. Lena oli tuhlannut jo melkein neljä kokonaista päivää kököttämällä kokoushuoneen pöydän ääressä ja vastailemalla kysymyksiin, joihin oli vastannut jo edellisenä päivänä ja sitä edellisenä – siis rämpimällä siinä paskassa, jota aina satoi niskaan, kun joutui sisäisen tarkastuksen hampaisiin.

”Kuka johti ratsiaa?”

”Kenen käskystä toimitte?”

”Mitä odotitte löytävänne?”

Maconin poliisin tutkija oli tyyppillinen elämäntapavirkkanainen, juro ja innoton. Hän tuli joka päivä töihin mustassa hameessa ja valkoisessa paitapuserossa, jotka olisivat paremmin sopineet tarjoilijalle. Hän nyökkäili paljon ja kurtisteli sitäkin enemmän kulmiaan tehdessään muistiinpanoja. Jos Lena viivytti vastaamista, nainen piti huolen, että hiljaiset hetket tallentuivat nauhalle.

Kysymysten tarkoituksena oli selvästi provosoida. Ensimmäi-

senä päivänä Lena oli turtumukseltaan kyennyt vain vastailemaan totuudenmukaisesti ja toivomaan kuulustelujen pikaista päättymistä. Toisena ja kolmantena päivänä alati kasvava ärtymys oli vähentänyt hänen yhteistyöhalukkuuttaan. Tänään hän oli vihdoinkin räjähtänyt, ja täsmälleen sitä nainen näytti odottaneenkin.

”Mitä helvettiä sinä ämmä kuvittelet että odotin löytäväni?”

Kunpa Lena ei olisi löytänyt sitä mitä löysi. Kunpa hän olisi voinut tarttua partaterään ja viiltää muistikuvat mielestään. Ne vainoivat häntä. Joka silmänräpäyksellä ne välähtivät hänen näkökenttäänsä kuin kyllästymiseen asti katsottu elokuva. Ne pitivät häntä hellittämättömän surun vallassa.

Lena oli hieraisemaisillaan silmiään, kunnes tajusi varomattomuutensa. Hänen johtamastaan ratsiasta oli jo kuusi päivää, mutta sen jäljet näkyivät edelleen selvästi. Nenän yltä vasemman silmän alle levittäytyvä mustelma oli muuttunut virtsankeltaiseksi. Kolme tikkiä vaatinut päänahan haava kutisi kuin ihottuma.

Eikä sopinut unohtaa vähemmän näkyviä vammoja: Häntäluun alueen mustelmia. Särkevää selkää ja kivistäviä polvia. Vatsanvään-teitä, jotka alkoivat aina Lenan miettiessä, mitä hän oli löytänyt lohduttomasta talorötisköstä metsän keskeltä.

Neljä miestä oli kuollut. Yksi makasi edelleen sairaalassa. Toisesta ei enää ikinä olisi poliisiksi. Puhumattakaan hirveästä muistosta, jota Lena varmaankin kantaisi kuolemaansa saakka.

Kyyneleet kihosivat Lenan silmiin. Hän puri huultaan ja yritti taistella surua vastaan. Hän oli lopen uupunut. Viikko oli ollut raskas. Hitto, koko viime kolmeviikkoinen oli ollut raskas. Nyt se kuitenkin oli ohi. Kaikki oli ohi. Lena oli turvassa. Hän saisi pitää työnsä. Tarkastusyksikön rotat olivat kipittäneet takaisin koloihinsa. Lena oli viimein kotona kaiken tuijotuksen, sorkkimisen ja kuulustelun ulottumattomissa. Ongelmana olivat muutkin kuin sisäisen tarkastuksen väki. Kaikki utelivat, miten rynnäkkö oli mennyt ja mitä Lena oli löytänyt pimeästä, kosteasta kellarista.

Vaikka Lena olisi halunnut unohtaa sen lopullisesti.

Kännykkä piippasi. Lena puhalsi keuhkonsa typötyhjiksi. Kuului toinen piippaus. Lena vilkaisi kännykkää. Yksi uusi viesti.

VICKERY: Kaikki ok?

Lena tuijotti ruutua. Paul Vickery, hänen parinsa.

Hän hipaisi vastauspainiketta. Antoi peukalonsa levätä näppäimistön yllä.

Lähestyvä moottoripyörän jyrinä sai ilman värähtelemään.

Lena keskeytti tekstaamisen ja painoi kännykän sammuksiin. Hän työnsi sen laatikkoon virkamerkkinsä viereen.

Harley Twin Camin jyrinä värisytti Lenan tärykalvoja, kun Jared kaasutti jyrkkää mäkeä ylös ovelle. Lena odotti ja kuulosteli tuttuja ääniä: moottorin sammumista, seisontajalan metallista kirskahdusta ja raskaiden saappaiden kopinaa Jaredin astellessa ovelle ja viskatessa sitten kypärän ja avaimet keittiön pöydälle, vaikka Lena oli ainakin miljoona kertaa kieltänyt. Jared pysähtyi hetkeksi, luultavasti katsomaan postin, ja jatkoi sitten kohti makuuhuonetta.

Lena seisoi selin oveen ja laski Jaredin askeleita pitkässä käytävässä. Ne kuulostivat varovaisilta, vastahakoisilta. Jared oli kai toivonut, että löytäisi Lenan nukkumasta.

Jared pysähtyi ovensuuhun. Hän selvästi odotti Lenan kääntyvän. Kun tämä ei hievahtanutkaan, hän kysyi: "Vastako sinä tulit?"

"Jäin ylitöihin hoitamaan hommat valmiiksi." Vastauksessa piili totuuden hiven. Lenakin oli toivonut, että Jared jo nukkuisi. "Olin menossa suihkuun."

"Okei."

Lena ei kuitenkaan mennyt. Hän kääntyi kohti Jaredia.

Jaredin katse karkasi Lenan rintamukseen mutta palasi nopeasti kasvoihin. Hänellä oli virkapuku ja kypärän jäljiltä sotkuiset hiukset. Hänkin työskenteli kaupungin leivissä, moottoripyöräpoliisissa eli arvoasteikossa pykälän Lenaa alempana, olihan hän myös kaksitoista vuotta nuorempi. Lenalle kumpikin asia oli aiemmin ollut herttaisen yhdentekevä, mutta viime aikoina heidän koko elämänsä oli tuntunut silkalta provokaatiolta.

Jared nojautui ovenpieleen. "Miten meni?"

"Pääsen takaisin töihin."

"Sehän on hyvä, vai?"

Lena punnitsi Jaredin sanoja mielessään. "Miksei olisi?"

Jared ei vastannut. Pitkän, epämurkavan hiljaisuuden päätteeksi hän kysyi: ”Haluaisitko juotavaa?”

Lena ei osannut peitellä hämmästystään.

”Nythän sinä voit taas juoda.” Jared kallisti päätään ja hymyili kireästi. Hän oli kymmenisen senttiä Lenaa pidempi, mutta lihaksisuus ja urheilullisen sulavat liikkeet saivat hänet vaikuttamaan kookkaammalta.

Yleensä.

Jared rykäisi merkitsevästi.

Lena nyökkäsi. ”Okei.”

Jared lähti, mutta hänen halunsa jäi ja kietoi Lenan tukahduttavaan puristukseensa. Jared halusi niin kovasti, että Lena murtuisi. Hän halusi kipeästi, että Lena tukeutuisi häneen. Hän halusi Lenan osoittavan, että tapahtuneesta jäi pysyvät jäljet.

Jared ei tajunnut, että jos Lena antaisi periksi, hän hajoaisi lopullisesti.

Lena otti laatikosta pyjaman. Hän kuuli Jaredin liikkuvan keittiössä. Tämä avasi pakastimen ja etsi jääpaloja. Lena sulki silmänsä. Hän huojui. Hän odotti, että jäät osuisivat lasiin. Hänen suunsa kostui odotuksesta.

Hän puri hammasta. Pakotti silmänsä auki.

Hän kaipasi paukkua liikaakin. Kun Jared palasi, Lena laski lasin ja odottaisi kotvan verran todistaakseen itselleen, että voisi vallan hyvin jättää juomattakin.

Todistaisi Jaredille, että pärjäisi ilmankin.

Farkunnappien avaaminen teki kipeää. Ratsiassa Lena oli puristanut haulikkoja niin, että sormet tuntuivat käpristyneen lopullisesti. Hän ihmetteli, miksi joka paikkaa särki edelleen. Paranemisen olisi jo pitänyt alkaa, mutta keho takertui kipuun. Myrkkyyneen, joka syövytti häntä sisältä.

”No niin.” Jared palasi. Tällä kertaa hän astui peremmälle. Läheisyydessään Lenaa hän kaatoi tälle ison lasillisen vodkapullosta, joka pulputti äänekkäästi juoman loristessa jääkuutioiden sekaan. ”Onko huomenna taas töitä?”

”Hetimitä.”

Jared ojensi lasin Lenalle. ”Eikö yhtään vapaata?”

Lena tarttui lasiin ja kulautti sen puolityhjäksi.

”Sama juttu kai nyt kuin...” Jared jätti lauseen kesken. Hänen ei tarvinnut jatkaa. Sen sijaan hän kääntyi kohti ikkunaa. Hänen kuvajaisensa heijastui tummista lasiruuduista. ”Sinulle taitaa olla ylennys tiedossa.”

Lena pudisti päätään mutta vastasi kuitenkin: ”Ehkä.”

Jared tuijotti häntä ja odotti. Halusi, tarvitsi.

Lena kysyi: ”Mitä asemalla puhutaan?”

Jared meni kaapille. ”Että sinulla on munaa.” Hän näppäili asekaapin numeroyhdistelmän. Lena katseli hänen niskaansa. Aurinko oli polttanut punoittavan raidan kypärän ja kauluksen väliin. Jared varmaankin aisti Lenan katseen mutta tyytyi riisumaan aseketelon vyöstään ja työntämään aseensa Lenan aseensa viereen. Sen lähelle. Hän ei halunnut edes heidän aseidensa koskettavan toisiaan.

”Haittaako se sinua?” Lena kysyi.

Jared sulki kassakaapin ja pyöritti numeroyhdistelmän. ”Miksi haittaisi?”

Lena jätti vastaamatta, vaikka hänen ajatuksensa kirkuivat: *Siksi, että ihmiset ajattelevat minun olevan meistä kovempi. Siksi, että vaimosi näytti muutaman tosi tekijän kun sinä vain pörräsit ympäriinsä sakottamassa kotiäitejä.*

”Olen ylpeä sinusta”, Jared sanoi. Hänen harkitun järkevä äänensävyänsä sai Lenan aina kihisemään halusta motata häntä suoraan kasvoihin. ”Ansaitisit tuosta hyvästä mitalin.”

Jaredilla ei ollut hajuakaan, mistä hyvästä. Hän tiesi vain pääkohdat – sen, mitä Lena sai kertoa ulkopuolisille.

Lena toisti: ”Häiritseekö se sinua?”

Jared viivytti vastaamista aavistuksen liian pitkään. ”Se häiritsee, että olisit voinut päästä hengestäsi.”

Jared ei vielä kukaan ollut vastannut kysymykseen. Lena katseli hänen kasvojaan. Ne olivat raikkaat ja rypyttömät. Heidän tava- tessaan Jared oli ollut kahdenkymmenen yhden, ja viiden ja puolen vuoden seurustelu näytti jotenkin kummasti nuorentaneen häntä entisestään, ihan kuin ikääntyminen olisi kääntynyt päinvastaiseen

suuntaan. Tai ehkä Lena vanhenikin nyt nopeammin. Niin moni asia oli muuttunut suhteen alkua ajoista. Silloin Lena oli aina tiennyt, mitä Jared ajatteli. Tietenkin hän oli suhteen edetessä myös tarjonnut Jaredille roppakaupalla tiiliä, joista rakentaa muuria ympärilleen.

Jared alkoi avata paidannappeja. ”Taidan mennä kokoamaan kaappeja.”

Lena naurahti yllättyneesti. ”Ihanko totta?” Jo kolme kuukautta keittiö oli odottanut alkutekijöissään lähinnä siksi, että joka viikonloppu Jared keksi muka tärkeämpää tekemistä.

Jared pudotti paitansa lattialle. ”Todistanpahan ainakin Ikealle, että minä määrään vielä kaapin paikan.”

Tätä Lena oli koko ajan odottanutkin, mutta äkkiä hän ei keksinytkään vastausta. ”Tiedät, ettei se niin mene.” Hänkin tajusi vakuuttelunsa tyhjiyden. ”Ei ollenkaan.”

”Eikö?”

Lena ei vastannut.

”Niin.” Jaredin kännykkä pirahti soimaan. Hän otti sen taskusta, tarkisti soittajan ja hylkäsi puhelun.

”Tyttökaverisi, vai?” Lena kuittasi voimattomasti. Vitsi oli huono. Kummastakin.

Jared penkoi likapyykkikoria ja löysi farkut ja t-paidan.

”On jo melkein keskiyö.” Lena katsoi sängyn vieressä olevaa kelloa. ”Ylikin.”

”Ei nukuta.” Jared pukeutui nopeasti ja työnsi kännykän takataskuun. ”Yritän olla meluamatta.”

”Tarvitaanko kaappien kokoamiseen kännykkää?”

”Akku loppuu kohta.”

”Jared –”

”Yritän olla nopea.” Jared väläytti uuden tekohymyn. ”Teenpähän ainakin osani.”

Lena vastasi hymyyn ja kohotti lasiaan.

Jared kuitenkin viivyteli. ”Mene ihmeessä suihkuun ennen kuin nukahdat pystyyn.”

Lena nyökkäsi, mutta jäi vastentahtoisesti tuijottamaan Jaredin rintaa ja tiukan t-paidan alta pullistelevia vatsalihaksia. Vodka kihisi

mukavasti päässä. Lena alkoi viimein rentoutua. Jokin Jaredin asennossa sai vanhat muistot ryöpsähtämään takaisin. Lena antoi ajatustensa vaeltaa paikkaan, jonka yleensä salpasi muististaan: kaupunkiin, jossa oli asunut ennen kuin muutti Jaredin kanssa Macooniin ja oppi hyväksi poliisiksi.

Grant Countyssa Jaredin isä oli opettanut Lenalle kaiken poliisin ammatista. Tai ainakin melkein kaiken. Temput, jotka Lena oli oppinut poliisipäällikkö Jeffrey Tolliverin kuoleman jälkeen, olisivat varmaankin saaneet tämän raivoihinsa. Vaikka Jeffrey rikkoi toistuvasti sääntöjä, hän höykytti tuntuvasti Lenaa joka kerta kun tämä edes yritti samaa.

”Lee?” Jared sanoi. Hänellä oli Jeffreyyn silmät, ja hän kallisti samalla tavoin päätään odottaessaan vastausta.

Lena kulautti lasinsa tyhjäksi, vaikka päässä pyöri. ”Rakastan sinua.”

Oli Jaredin vuoro naurahtaa hämmästyksestä.

Lena kysyi: ”Etkö sano, että niin sinäkin minua?”

”Pitäisikö?”

Lena ei vastannut.

Jared huokaisi alistuneesti siirtyessään Lenan luo. Vaikka Lena oli alusvaatteisillaan, Jared suukotti häntä otsalle kuin siskoa. ”Älä nukahda suihkuun.”

Lena jäi katselemaan Jaredin menoa. Tämä oli käyttänyt samaa likaista t-paitaa usein viime aikoina. Selässä ja olkapäissä oli keltaisia maaliläiskäisiä toisen makuuhuoneen kolmeviikkoisen remontin jäljiltä.

Lena oli pyytänyt, että Jared viivyttäisi seinien maalausta vielä muutamalla viikolla – ei siksi, että tällä oli ainakin kymmenen kiireellisempääkin remonttiprojektia, vaan siksi että maalaaminen tiesi huonoa onnea.

Jared ei koskaan kuunnellut Lenaa.

Tietenkään Lenakaan ei ikinä kuunnellut häntä.

Lena otti vodkapullon mukaan kylpyhuoneeseen. Hän laski tyhjän lasin vessanpöntölle ja ryysti niska kenossa suoraan pullostaa. Kaikkea muuta kuin fiksu veto, olihan hän ottanut kipulääkkeitä

tä heti kotiin päästyään, mutta nyt Lena ei muutenkaan tuntenut oloaan järin fiksuksi. Hän halusi menettää muistinsa. Hän halusi lääkkeiden ja alkoholin pyyhkivän kaiken mielestään: niin ratsiaa edeltäneet, ratsian aikaiset kuin ratsian jälkeisetkin tapahtumat. Hän halusi kaiken katoavan, jotta voisi makuulle käydessään nähdä pelkkää pimeyttä sen välkkyvän mykkäelokuvan sijaan, joka oli vainonnut häntä jo kuusi päivää.

Hän laski pullon takaisin vessankannelle ja kiinnitti hiuksensa pääläelle. Sormet tuntuivat turvonneilta. Hän tuijotti peilikuvaansa. Silmäanalusten tummuus ei johtunut vain mustelmista. Hän painoi sormensa peilin pintaan. Menetykset alkoivat jo näkyä päälle.

Ruumiit, jotka hän oli jättänyt jälkeensä.

Lena painoi katseensa. Huomaamattaan hän oli laskenut kätensä litteälle vatsalleen. Vasta yhdeksän päivää sitten se oli alkanut vähän paisua. Housut kiristivät. Rintoja aristi. Jared ei malttanut pitää näppejään irti Lenasta. Toisinaan herätessään hän tunsii Jaredin käden vatsallaan, ikään kuin tämä olisi varjellut omistavasti luomustaan. Elämää, jonka hän oli istuttanut Lenan sisään.

Mutta tietenkään elämä ei pysynyt siellä. Jaredin käsi ei pystynyt hillitsemään raastavaa kipua, joka herätti Lenan syvästä unesta. Hänen sanansa eivät tarjonneet lohtua, kun veri virtasi. Kylpyhuoneessa. Sairaalassa. Kotimatalla. Punainen virta jätti jälkeensä vain kuolemaa.

Ja sen helvetin keltaseinäisen huoneen näkeminen sai Lenan aina kylmän vihan valtaan, suorastaan tärisemään raivosta Jaredia kohtaan.

Lena tuijotti kattoa. Hän pidätti vähän aikaa hengitystä ja päästi sen sitten kuiskauksena ulos kuin synkän salaisuuden. Tänään kaikki kävi hermoille. Menetys, suru. Vodka ja pillerit eivät auttaneet. Eivät ikinä auttaisi tarpeeksi.

Lena etsi korkkia, mutta turhaan. Hän kiskaisi oven auki. Makuuhuone oli tyhjä. Jaredin vaatteet lojuivat lattialla täsmälleen siinä, mihin hän oli ne riisunut. Lena nosti paidan. Se tuoksui ajopäivän jäljiltä pakokaasulle, hielle ja rasvalle. Jaredin lompakko oli edelleen housujen takataskussa. Lena nosti sen yöpöydälle. Etutas-

kut olivat täynnä. Kourallinen kolikoita. Pikkupurkki Burtin mehiläisvahasalvaa, joka suojasi huulia ajoviimalta. Muutama parinkymppin seteli, ajokortti ja kolme luottokorttia niputettuina vihreällä kuminauhalla. Pieni, musta samettipussukka vihkisormusta varten.

Lena työnsi sormensa pussiin ja veti kultasormuksen esiin. Jared oli lakannut käyttämästä sitä töissä sen jälkeen kun hänen kaverinsa oli kaatunut moottoripyörällä. Miehen sormus oli juuttunut niveleen ja kuorinut ihon irti kuin sukan. Siitä pitäen Lena oli vannottanut Jaredia riisumaan sormuksen aina ennen satulaan nousemistä. Musta pussukka oli kompromissi. Lena oli pyytänyt jättämään sormuksen kotiin, mutta Jared oli romantikko – paljon parempi kuin yksikään Lenan tuntema nainen – eikä hän halunnut liikua ilman sitä.

Nykyisin hän kai kanniskeli sitä tavan vuoksi.

Lena pani sormuksen takaisin pussiin ja avasi Jaredin lompakon. Hän oli antanut sen lahjaksi heidän ensimmäisenä seurusteluvuotenaan, ja Jared piti sitä edelleen mukana, vaikka oli koko ikänsä vierastanut lompakonkäyttöä. Se toimittikin lähinnä valokuva-albumin virkaa. Lena lehteli Jaredin viiden vuoden aikaista tilannekuvakavalkadia: Lena heidän talonsa edessä muuttopäivänä, Lena Jaredin pyörän selässä, Jared ja Lena Disney Worldissa, Atlanta Bravesin matsissa, yliopistojalkapallon pudotuspeleissä ja Yhdysvaltain-mestaruuskisoissa Arizonassa.

Lena pysähtyi heidän hääkuvaansa, joka oli otettu tuomarin vastaanotolla Atlantan oikeustalolla. Hank-eno seisojien Lenan toisella puolella ja Jared toisella. Jaredin vieressä seisoivat äiti, isäpuoli, sisko, isovanhemmat, kaksi serkkua ja aikuisikään asti yhteydenpitoa jatkanut alakoulunopettaja.

Kaikki olivat laittautuneet hienoiksi lukuun ottamatta Lenaa, joka oli tavallisessa työasussaan, laivastonsinisessä housupuvussa. Hiukset olivat auki, ja ruskeat kiharat valuivat olkapäille. Meikin tehnyt kosmetiikkaosaston transseksuaali oli jaksanut jauhaa loputtomiin hänen ihonsa sävyistä. Hän olikin päivän ainoa nainen, joka näki Lenan myönteisessä valossa. Jaredin äidin hapan ilme selitti sulhasen alistumisen hääseremonian vaatimattomuuteen. Tälläkin

hetkellä jossakin Alabamassa Darnell Long varmaankin rukoili, että hänen poikansa tulisi järkiinsä ja ottaisi ämmästä eron.

Toisinaan Lena mietti, roikkuiko hän Jaredissa ainoastaan ärsyttääkseen tämän äitiä.

Seuraava kuva oli vähällä saada hänen polvensa pettämään.

Lena istuutui sängylle.

Hän oli nähnyt kuvan monesti muttei suinkaan Jaredin lompakossa. Kuva oli peräisin kenkälaatikosta Lenan kaapista. Se esitti hänen kaksoissiskoaan Sibyliä. Lena tunsi tuskallisen mustasukkaisuuden piston, mutta sitten häntä alkoi naurattaa. Jared taatusti luuli kuvan naista Lenaksi. Hän ei ollut koskaan tavannut Sibyliä. Tämä oli kuollut jo kymmenen vuotta ennen Jaredin ja Lenan tapaamista.

Lena nosti käden suulleen, josta purkautuikin naurun sijaan nyhkyä. Kuullessaan raskaudesta hän oli ensimmäiseksi ajatellut Sibyliä. Lyhyenä onnenhetkenä hän oli nostanut kuulokkeen soittoon siskolleen.

Ja sitten menetys oli iskenyt kuin nyrkki vatsaan.

Lena pyyhki varovasti silmänsä tuijottaessaan kuvaa. Oli helppo nähdä, miksi Jared oli valinnut sen. Sibyl istui viltillä puistossa. Suu oli auki ja pää taaksepäin kallellaan. Sibyl nauroi aidosti ja pidäkkeettömästi, täysin Lenan tapojen vastaisesti. Meksikolaisen isoäidin geenit näkyivät selvästi. Sibylin iho oli auringon kultaama. Ruskeat kiharat olivat auki kuten Lenalla nyt. Sibylin hiuksissa ei tosin ollut raitoja eikä varsinkaan harmaita suortuvia.

Miltä Sibyl näyttäisi nyt? Viime vuosina Lena oli miettinyt asiaa paljon. Kuten kai kaikki kaksoset toisen kuoltua. Sibyllillä ei koskaan ollut Lenan kovia ryppyjä eikä teräviä kulmia. Sibylin kasvoissa oli aina pehmeyttä, avoimuutta, joka veti ihmisiä puoleensa eikä suinkaan työntänyt pois. Vain tyhmyri olisi sekoittanut heidät toisiinsa.

”Lee?”

Lena kohotti katseensa, ikään kuin olisi täysin normaalia istua alusvaatteisillaan nyhkyttämässä Jaredin lompakkoon. Jared seisoi taas ovensuussa, aivan kynnyksellä.

”Kuka soitti? Kännykkään?” Lena kysyi.

”Tuntematon numero.” Jared työnsi peukalot työkaluvyöhön ja nojautui ovenkahvaan. ”Kaikki hyvin?”

”Olen vain... Tuota...” Lenan oli vaikea puhua. ”Väsänyt.”

Lena vilkaisi viimeisen kerran Sibyliä ja sulki lompakon. Kyyneleet valuiivat poskille. Hän puri hammasta ja yritti väkisin tukahduttaa tunteensa. Ne kuitenkin pulpahtelivat sitkeästi pintaan, kuristivat kurkkua ja puristivat rintaa kuin kuminauha.

”Lee?” Jared sanoi, edelleen ovensuusta.

Lena pudisti päätään ja toivoi Jaredin lähtevän. Hän ei pystynyt katsomaan tätä, ei missään nimessä halunnut tämän näkevän häntä nyt. Hän tiesi, että murtumista Jared juuri oli odottanutkin. Ennustanut.

Toivonut.

Jokin kuitenkin napsahti Lenan sisällä. Huulilta purkautui uusi nyhkytys – syvä ja valittava. Lena ei pystynyt enää taistelemaan vastaan eikä torjumaan Jaredia. Hän ei pakottanut tätä tulemaan luokseen. Hän kiiruhti lattian poikki, kietoi kätensä Jaredin ympärille, painoi päänsä tämän rintaan.

”Lena –”

Lena suuteli Jaredia. Nosti kätensä tämän kasvoille, hipaisi niska. Alkuun Jared vastusteli, mutta hän oli sentään kaksikymmentäkuusivuotias mies, joka oli nukkunut viikon sohvalla. Hän ei pahemmin kaivannut suostuttelua. Jared hieroi karheilla käsillään Lenan paljasta selkää. Hän veti Lenan lähemmäs ja suuteli vaativammin.

Samassa hän nytkähti rajusti irti.

Suusta roiskahti verta.

Vasta silloin Lena kuuli laukauksen.

Kun Jarediin oli jo osunut. Kun tämä oli jo retkahtanut häntä vasten.

Jared painoi liikaa. Lena horjahti ja kaatui lattialle, ja Jared rojautti hänen päälleen raajat levällään. Lena ei pystynyt liikahtamaan. Hän yritti työntää Jaredia pois, mutta samassa kajahti uusi laukaus. Jared kouristeli, jännittyi kaarelle ja retkahti sitten takaisin.

Lena kuuli kimeää, kovaaäänistä valitusta. Valittaja olikin hän itse. Hän hivuttautui pois Jaredin alta ja tarttui tämän paitaan vetääkseen tämän pois tulilinjalta. Hän onnistui siirtämään Jaredia metrin verran, kunnes työkaluvyö takertui mattoon.

”Ei-ei-ei”, Lena änkytti ja yritti vaientaa itsensä puristamalla kädet suulleen. Hän painautui seinää vasten ja yritti taistella hysteria vastaan. Vodka ja pillerit alkoivat tehdä tehtävänsä. Oksennus velloi kurkussa. Hänen teki mieli huutaa. Hänen oli pakko huutaa.

Hän ei kuitenkaan kyennyt.

Jared makasi liikkumatta. Pamahdus kaikui edelleen Lenan korvissa. Haulikon laukaus. Haulisuihku oli uponnut Jaredin selkään ja päähän. Kirkkaanpunaiset verirenkaat laajentuivat ja peittivät t-paidan keltaiset maalitahrat. Työkaluvyöstä töröttävä ruuvimeisseli oli juuttunut kylkeä vasten. Verilammikko levisi Jaredin ympärille. Lena laski kätensä hänen säarelleen ja tunnusteli hoikkaa pohjelihasta.

”Jared?” hän kuiskasi. ”Jared?”

Jared ei avannut silmiään. Suusta pulppusi verta. Sormet tärisivät lattiaa vasten. Lena näki nimettömässä rusketusraidan, vaikka Jared oli luvannut olla käyttämättä sormusta.

Lena tavoitteli Jaredin kättä mutta kiskaisi sitten omansa pois.

Askeleita.

Ampuja lähestyi pitkin käytävää. Hitaasti. Harkitsevasti. Hänellä oli bootsit. Lena kuuli puisten korkojen kopsahdukset paljaalla laualattialla ja kärkien pehmeät raapaisut.

Yksi askel.

Toinen.

Hiljaisuus.

Ampuja veti vieraskylpyhuoneen suihkuverhon auki niin että renkaat kolisivat.

Lena vilkuili ympärilleen: Aseet olivat kassakaapissa. Kännykkä oli huoneen toisella laidalla. Lankapuhelinta ei ollut. Ikkunan ääressä hän olisi kuin tarjottimella. Kylpyhuone oli kuolemanlouku.

Jaredin kännykkä.

Lena kuljetti kättään Jaredin reidellä ja tarkisti taskut. Tyhjä. Tyhjä. Kaikki tyhjiä.

Askeleet lähtivät uudelleen liikkeelle, kaikuivat käytävässä kuin katkeavien oksien napsahdukset.

Ja sitten – hiljaisuus.

Ampuja seiso i ensimmäisen makuuhuoneen ulkopuolella. Kaksi pöytää. Laatikoittain vanhoja tapauskansioita. Jared jätti aina kaapinoven auki. Ampuja näki sen käytävästä.

Hän rykäisi ja sylkäisi lattialle.

Hän halusi Lenan kuulevan tulonsa.

Lena painautui seinää vasten ja hilautui väkisin seisomaan. Hän ei kuolisi istualtaan. Hän seisoi ja taistelisi henkensä edestä – ja miehensä hengen.

Askeleet pysähtyivät jälleen. Ampuja tarkisti seuraavan huoneen. Katsoi kirkkaankeltaisia seiniä. Sahapukeilla lepäävää kaapinovea, johon Jared oli aikeissa maalata ilmapalloja. Käytävästäkin erotti ohuet, lyijykynällä luonnostellut ääriviivat. Sieltä näki myös suoraan tyhjään kaappiin.

Ampuja jatkoi matkaa.

Lena kumartui ja kurkotti tärisevällä kädellään kohti Jaredia. Työkaluvyöstä roikkuva vasara oli jo puoliksi ulkona metallirenkasta. Lena hivutti sen kokonaan irti. Hän tarttui kädensijaan. Se tuntui lämpimältä, melkein kuumalta.

Jared avasi värähtelevät luomensa. Hän katsoi, kun Lena nousi ja painautui jälleen seinää vasten. Katse oli lasittunut. Tuskainen. Viiltävän tuskainen. Lenan sydäntä särki. Jaredin huulet liikkuvat. Lena nosti sormen huulilleen, jotta Jared pysyisi vaiti ja leikkisi kuollutta säästyäkseen uusilta laukauksilta.

Askeleet pysähtyivät makuuhuoneen ulkopuolelle, ehkä puolentoista metrin päähän Lenasta. Varjo hivuttautui miehen edellä huoneeseen ja pimensi puolet Jaredista.

Lena käänsi vasaran sorkkapuolen ulospäin. Hän kuuli haulikon raksahduksen. Ääni vaikutti toivotulla tavalla. Lenan oli ojennettava polvensa lukkoon, jottei romahtaisi lattialle.

Ampuja pysähtyi. Varjo liikahti, mutta mies pysytteli edelleen oven ulkopuolella.

Lena laski jännittyneenä sekunteja. Yksi, kaksi, kolme. Mies ei astunut sisään. Hän vain seiso.

Lena yritti hahmottaa ampujan ajatuksenjuoksua. Kaksi poliisia. Aseistettuja, mutta kumpikaan ei vielä ollut ampunut. Toinen makasi lattialla. Toinen ei ollut liikahtanutkaan, ei vastannut laukaukseen, ei huutanut, ei hypännyt ikkunasta eikä hyökännyt kimppuun.

Lena hörästi korviaan äärimmilleen, ja kumpikin odotti hiljaa.

Lopulta ampuja astui taas eteenpäin – varovasti, tunnustellen. Hän astui uudelleen. Ensimmäiseksi Lena näki haulikonpiipun kärjen. Sahatun. Karkeasti leikatun, vasta katkaistun. Ampuja pysähtyi, liikahti hiukan ja käännähti sivulle. Lena huomasi piippukäden tatuoinnit. Musta pääkallo ja sääriluut peukalon ja etusormen välissä.

Viimeinen, varovainen askel.

Lena tarttui kaksin käsin vasaraan ja heilautti sen kohti miehen kasvoja.

Terävä sorkkapää upposi miehen silmäkuoppaan. Lena kuuli rusahduksen, kun kallon luut pirstoutuivat. Haulikko laukesi, ja haulit puhkaisivat reiän seinään. Lena yritti kiskoa vasaraa irti iskeäkseen uudelleen, mutta sorkka oli liian tiukassa. Mies horjahti ja etsi tukea ovesta. Hän tarttui Lenan ranteeseen. Silmäkuopasta virtasi verta suuhun ja kaulalle.

Silloin Lena näki toisen miehen. Tämä juoksi käytävää Smith & Wessonin viidestilaukeava kädessään. Lena tempaisi vasarasta kuin kahvasta kiskaistakseen ensimmäisen ampujan suojakseen. Kolme laukausta kajahti nopeassa sarjassa ja upposi ensimmäisen ampujan kehoon. Lena tönäisi tämän rajusti selkää edellä kohti toista ampujaa. Kumpikin horjahti. Revolveri liukui lattian poikki.

Lena tempaisi haulikon itselleen. Hän veti liipaisimesta, mutta hylsy oli jumittunut paikoilleen. Hän pumppasi raivokkaasti tyhjentääkseen patruunapesän, kun toinen ampuja nousi tasanteelle. Mies kurkotti kohti Lenaa ja hipaisi sormillaan aseensa piippua, mutta retkahti sitten polvi edellä lattiaan.

Jared oli tarttunut miehen nilkkaan. Hän puristi sitä käsi täris-
ten. Mies tähtäsi häntä nyrkillä otsaan.

Lena kiepsautti haulikon ympäri, tarttui piipusta ja heilautti
asetta kuin baseballmailaa. Verta ja hampaanpaloja roiskahti mie-
hen suusta, kun haulikonperä osui leukaan ja rusautti sen sijoiltaan.
Mies romahti päistikkaa maahan.

”Jared!” Lena kirkaisi ja heittäytyi lattialle tämän viereen. ”Jared!”

Jared voihkaisi. Suusta valui verta. Katse oli tyhjä, mitään näke-
mätön.

”Kaikki järjesty”, Lena toisteli. ”Kaikki järjesty.”

Jared yski. Hän värähti rajusti ja alkoi kouristella.

”Jared!” Lena kirkaisi. ”Jared!” Kyyneleet hämärsivät hänen näkö-
kenttensä. Hän otti Jaredin kasvot käsiensä väliin. ”Katso minua”,
hän kerjäsi. ”Katso minua.”

Jokin nytkähti. Lena erotti liikettä silmänurkastaan. Toinen
ampuja hivuttautui kohti sänkyä ja asetta. Hän oli puoliksi hal-
vaantunut. Hän raahautui yhden käden varassa kuin haavoittunut
torakka, jättäen jälkeensä verivanan.

Lena tunsi sydämensä pysähtyvän. Jokin oli muuttunut. Ilma oli
vaihtunut. Maailma pysähtynyt.

Hän katsoi Jaredia.

Tämä makasi täysin velttona. Silmät olivat hädin tuskin raollaan.
Tärisävä käsi rummutti Lenan sormenpäitä.

Sibyl. Jeffrey. Vauva.

Heidän vauvansa.

Lena nousi.

Hän eteni kuin kone. Vasara oli edelleen tiukasti ensimmäisen
ampujan silmässä. Lena otti jalallaan tukea miehen otsasta, tarttui
lujasti kädensijaan ja kampesi sorkan irti.

Haavoittunut torakka jatkoi ryömimistään kohti sänkyä. Hän
eteni tuskastuttavan hitaasti. Lenakaan ei pitänyt kiirettä: hän
odotti kunnes mies oli enää muutaman sentin päästä aseesta ja
survaisi sitten polvensa tämän selkään. Hän tunsi kylkiluiden nap-
sahtavan poikki. Hampaanpalat purskahtivat suusta kuin pehmeät
hiekkapaakut.

Lena kohotti vasaran. Se upposi rusahtaen miehen selkärankaan. Mies karjaisi, kädet singahtivat sivuille ja keho pingottui kaarelle. Lena jatkoi keskittyneesti, raivosta jäykkänä. Hän kohotti vasaran korkealle ja tähtäsi miehen takaraivoon, mutta samassa kaikki pysähtyi.

Vasara ei liikahtanutkaan. Se oli juuttunut ilmaan.

Lena vilkaisi taakseen. Siellä seisoivat kolmas mies. Hän oli pitkä ja hoikka, ja hänen vahvat kätensä estivät Lenaa antamasta kuolettavaa iskuja.

Lena oli liian järkyttynyt vastustellakseen. Hän tunsu miehen. Tiesi täsmälleen, kuka tämä oli.

Mies näytti moottoripyöräjäntäältä: huivi otsalla, ketju nahkavyössä. Hän nosti sormen huulilleen kuten Lena aiemmin omansa Jaredin huulille. Hänen varoittavasta katseestaan heijastui myös aitoa pelkoa.

Lena laskeutui hitaasti tilanteen tasalle. Ensi palasi kuulo: hänen työhönsä hengityksensä rahina. Sitten tuntui räjähtävä tuska kireissä lihaksissa ja haulikon polte kämmenissä. Kuoleman kitkerä lemmi tulvahti sieraimiin. Sen lomasta Lena erotti vienon maantien vivahteen, tutun pakokaasun ja öljyn ja hien, Jaredin jokailtaisen tuoksun.

Jared.

Jaredin läpimärkä paidanselkämys oli liimautunut ihoon. Keltaiset maaliläiskät olivat kadonneet. Ne olivat nyt mustia, aivan kuten hiuksetkin: veren tummentamia.

Lena valahti veltoksi. Taistelutahto valui pois. Hän laski vasaran ja pudotti sen lattialle.

Sireenien ulvonta viilsi ilmaa. Kaksi, kolme, enemmän kuin Lena pystyi laskemaan.

Karhea ääni huikkasi ulkoa: ”Hei, mihin jäit?”

Sireenien ääni voimistui. Läheni.

Will Trent vilkaisi Lenaa viimeisen kerran ja häipyi.

Sara Linton ja Will Trent räjähtävän jännittävässä trillerissä, jossa menneisyyden traumat nousevat esiin.

Macon, Georgia. Poliisia ammutaan kotonaan. Hyökkäys saa Sara Lintonin raivoihinsa ja pakottaa hänet palaamaan menneisyyden kipeimpiin hetkiin: uhri on Saran edesmenneen miehen poika. Ja sopiva syyllinenkin tuntuu olevan lähellä, Saran vanha vihollinen Lena Adams. Mutta Sara ei tiedä, että myös Will Trent on Maconissa, syvällä peitetehtävissä. Sara ja Will joutuvat suureen vaaraan, kun he toisistaan tietämättä etsivät syyllistä. Samaan aikaan Lena yrittää epätoivoisesti todistaa syyttömyytensä.

”Yllättävät juonenkäännteet ja sokeeraavat paljastukset muistuttavat lukijoita siitä, miksi Slaughter on rikoskirjallisuuden johtavia nimiä.”

PUBLISHERS WEEKLY

www.karinslaughter.com

<p>#kirja WWW.KIRJA.FI</p>	 <p>9 789513 183486</p> <p>84.2 ISBN 978-951-31-8348-6</p>	
---------------------------------------	---	---